

Zovem se Barchin i muslimanka sam

U kulturi iz koje dolazimo, važno je njegovati život duše, poštivati starije, biti vrlo pažljiv u svemu što se tiče spolnosti...

23.11.2012.

Zovem se Barchin i najstarija sam kći velike muslimanske obitelji iz Kirgistana. Studirala sam ekonimiju u glavnom gradu Bisheku. Moj suprug, djeca i ja smo se zbog posla preselili u Španjolsku. U travnju 1999.godine, mi i još dvije obitelji iz Kirgistana posjetili smo odvjetnika

jer nam je bila potrebna pomoć kako bismo pravno riješili svoj status u našoj novoj zemlji. Do ljeta 2000.godine problem je bio riješen.

Zbog tih razloga moj suprug i ja smo se sprijateljili sa Carlosom, jednim od odvjetnika iz odvjetničkog ureda i Isabelom, njegovom suprugom, koji su supernumerariji u Opusu Dei. Iako pripadamo drugačijim kulturama i vjerama, slažemo se u temeljnim stvarima koje se tiču obitelji i odgoja djece.

2010.godine smo se preselili u Barcelonu. Suprug se obrazovao za kipara i dobio je dozvolu od gradskog vijeća da može slikati portrete na La Rambli. Ja sam radila kao kućna pomoćnica, a kasnije kao tajnica u istom odvjetničkom uredu, jer je sve više i više ruskih govornika dolazilo po pravne savjete.

Odлучili smo svoju djecu, Isana i Aidu upisati u školu Xaloca, odnosno

Pineda. Obje škole su korporativna djela Opusa Dei. Ono što u njima najviše cijenimo jest ljudsko i duhovno obrazovanje i formacija koju primaju naša djeca.

Moj susret s Putom

U Pinedi sam srela Pepitu. Ona radi na kiosku s knjigama na ulazu u školu. Kiosk ima naslove o obitelji, obrazovanju i odgoju. Jednog dana sam zastala da pogledam knjige i sprijateljila se sa Pepitom. Ona mi je uvijek čitala poneku točku iz Puta svetog Josemarije Escriva i nabavila je deset primjeraka na ruskom jeziku za mene.

Istražujući Put, počela sam razmišljati o tome koliko bi on mogao pomoći mojoj obitelji u Kirgistanu pa sam odlučila prevesti neke točke i poslati ih pismom ili telefonom. Prevela sam točke za koje sam mislila da bi im u tom trenutku mogle najviše koristiti. O Putu

pričam i drugim prijateljima koje sam stekla ovdje u Madridu, susjedi Koreanki koja je kršćanka i svojoj prijateljici Kineskinji. Ponekad čitam Evanđelje kako bih naučila nešto o Isusu Kristu, kao i druga djela autora Puta, na primjer Prijatelji Božji.

Budući da smo muslimani, nismo navikli imati puno dodira s kršćanima. Jako me se dojmio način na koji moji prijatelji supernumerariji žive svoja uvjerenja u svom osobnom i obiteljskom životu, kako pokušavaju puno raditi i moliti, ići na Misu svaki dan i obrazovati svoju djecu u vrijednostima. Imamo puno povjerenja jedni u druge. Moj suprug Musa, koji je iz vrlo pobožne muslimanske obitelji i ja, spoznali smo da imamo iste stavove kao i oni: voljeti svog bližnjeg, poštivati ljude, a ne prezirati ih... U kulturi iz koje dolazimo, važno je njegovati život

duše, poštivati starije, biti vrlo pažljiv u svemu što se tiče spolnosti...

U našoj novoj zemlji često se susrećemo s upravo suprotnim vrijednostima.

Ono što najviše cijenim u Katoličkoj vjeri jest vjera u Euharistiju i beskompromisna ljubav prema našoj Gospi. Sviđa mi se kako žene slobodno mogu ići u crkvu.

2002.godine smo saznali datum predstojeće kanonizacije svetog Josemarije

Kako sam već duboko cijenila autora Puta, smatrala sam da to ne smijemo propustiti. Bili smo oduševljeni idejom da idemo s obiteljima iz škole Pineda i našim prijateljima Carlosom i Isabelom. Također smo željeli susresti papu Ivana Pavla II, jer smo ga smatrali velikom osobom. Odлучili smo se prijaviti s ostalim obiteljima iz Pinede i započeti s pripremama,

nizom dodatnih poslova kako bismo skupili novac, ratama... Na posljetku su obje obitelji stigle na kanonizaciju.

Pratili smo obred vrlo pozorno i pobožno i žarko molili svo vrijeme. Potrudila sam se da vidim Papu i uspjela sam. Ono što me se najviše dojmilo je uzvišenost obreda i poštivanje slobode, radost i obiteljska atmosfera. Svi su molili, pomagali jedni drugima i svi su bili istinski sretni. Mnogo stvari me dotaknulo, osobito tišina u trenutku posvete, tako da smo zaista mogli vidjeti da katolici vjeruju u stvarnu prisutnost Isusa Krista u svetoj Hostiji.

Opus Dei u Kirgistanu

Kada sam otišla u Kirgistan, uzela sam devet primjeraka Puta i jedan Prijatelja Božjih, sve na ruskom jeziku, za naše obitelji. Također sam pronašla katoličku crkvu i razgovarala sa tamošnjim svećenikom o Opusu Dei.

Često pitam kada će Opus Dei doći u Kirgistan. I kada je prelat Opusa Dei, biskup Javier Echevarria, došao u Bracelonu u rujnu 2004.godine, iskoristila sam priliku da ga pitam bi li Opus Dei uskoro mogao započeti s radom u mojoj zemlji.

Otac je odgovorio da se moli za mene, moju obitelj i sve muslimane, i potaknuo me da nastavim prenositi svojoj obitelji u Kirgistanu ono što mi je toliko pomoglo - poruku svetog Josemarije.

Kad sam saznala da je biskup Javier živio sa svetim Josemarijom, odlučili smo mu pokloniti portet ovog sveca, koji je moj suprug imao na svom štandu na La Rambli. Molim za Opus Dei i mislim da će ukoliko dođe u moju zemlju, mnogi ljudi početi cijeniti katoličanstvo ili se čak obratiti, jer je Opus Dei otvoren za sve i poštuje sve ljude.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/zovem-se-
barchin-i-muslimanka-sam/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/zovem-se-barchin-i-muslimanka-sam/) (8.08.2025.)